

passim floruisse, etiamsi scholares tunc temporis numero erant pauciores quam priscis temporibus, plerisque nimis sevitia ac tyrannide paganorum expulsis. Quinetiam probabant & ostendebant, idque indubitato veterum Annalium testimonio, illius loci ordines ac instituta à nonnullis piis & eruditis hominibus fuisse sancita, ut à Divo Gilda, Melkino, Nimio, Kentigerno, & aliis qui omnes literis illic consenuerunt, omnia ibidem fœlici pace & concordia administrantes, ac Divum quoque Germanum Oxoniam advenisse, annique dimidium illic esse moratum, quo tempore per Britanniam iter fecit adversus Pelagianorum hæreses concionaturus, ordines & instituta supra mirum in modum comprobavit. Rex ille inaudita humilitate utramque partem accuratissime exaudivit, eos piis ac salutari-bus monitis etiam atque etiam hortans, ut mutuam inter so conjunctionem, & concordiam tuerentur. Itaque hoc animo discessit rex, quosque ex utraque parte consilio suo esse obtemperaturos & instituta sua amplexuros sperans. At Grymboldus hæc iniquo animo ferens, statim ad monasterium Vintoniense ab Ælfredo recens fundatum proficiscitur. Deinde tumbam Vintoniam transferri curavit, in qua proposuerat post hujus vite curriculum ossa sua reponenda, in testudine que erat facta subter cancellum ecclesie Divi Petri in Oxonia, quam quidem ecclesiam idem Grymboldus extruxerat ab ipso fundamento, de saxo summa cura perpolito.

Hanc redivivam fœlicitatem paucis post annis una, & altera calamitas excepit. Dani enim, regnante Etheldredo, prædatorio incendio eam involverunt, statimque Haraldus Levipes barbara immanitate ita in eam sævit ob quosdam è suis tumultu interfectos, ut tristissimum studiosorum exilium subsequutum fuerit, & Academia luctuoso spectaculo quasi intermorta ad Guilielmi Normanni usque tempora jacuerit. Quem aliqui expugnasse falso scribunt, sed Oxonia pro Exonia in exemplaribus perperam concepta illis imposuit. Tunc ramen sedem fuisse studiorum ex his Ingulphi verbis, qui ea ætate floruit, intelligatur, Ego Ingulphus constitutus primum VVestmonasterio, postmodum Oxoniensi Studio traditus, cum in Aristotele arripiendo supra multos coetaneos proficissem, &c. Quæ enim nos Academiis vocamus, illa ætas Studia dixit, ut mox docebimus. Verum hoc tempore ita exhausta fuit, ut cum intra & extra murum (ex Censuali Guilielmi Conquæst. libro loquor) ædes plus minus DCCCL fuerint, præter XXIIII mansiones Murales, quingentæ ex illis censui solvendo non essent. Utque ejus libri verbis loquar, Hæc reddebat pro teloneo, & gablo, & aliis consuetudinibus, per annum Regi quidem viginti libras, & sex sextarios mellis, Comiti vero Algaro decem libras. Paulo post Robertus de Oili nobilis Normannus (de quo supra diximus) cum in militiæ præmium latifundia in hoc agro à Guilielmo victore accepisset, castrum ad occidentalem urbem partem magnis aggestis molibus extruxit, & in eo ecclesiam S. Georgii parochialem, in quam cum Stephano Rege arctissime obsidente Matildem Imperatricem in hoc castro, Parochianis ingressus non pateret, Capella S. Thomæ in vicinia extructa fuit. Mœnibus etiam novis, ut creditur, ipsam urbem incinxit, quæ nunc sensim expugnat vetustas. Robertusque ejus è fratre Nigello nepos Regis Henrici Primi à cubiculis Osene cœnobium amplissimum (ut ex parietinis videre est) in me-

1074.
Régistr.
Monast.
de Osney.

Osney.

diamni sub castro, persuasione Edithæ filie For-ni uxoris ejus, quæ prius fuerat amasia Regis Henrici Primi, fundavit.

1129.

Eodem tempore, ut legitur in Chronico illius cœnobii Osneienfis, Robertus Pulenius scripturas divinas, que in Anglia obsoleverant apud Oxoniam legere cepit. Qui postea cum ex doctrina ejus ecclesia tam Anglicana, quam Gallica plurimum proficisset, à P. P. Lucio Secundo vocatus & in Cancellarium S. Romane ecclesie promotus est. In eandem etiam sententiam scribit Ioannes Rossus Warwicensis, Procurante Rege Henrico Primo, lectura Theologia que diu cessaverat Oxonie reflorescere cepit, & novam Aulam ibi edificavit, quam in conventum Carmelitarum Rex Edwardus Secundus tandem convertit. Verum longe antea in hac Aula Regia in lucem editus erat ille vere * Ουμολέων Richardus Primus Rex Angliæ, vulgo Leoninus, animi excelso & erecti plenissimus, Reip. Christianæ, Anglorum gloriæ, & paganorum terrori natus. In cujus mortem Poëta eo seculo minime malus lufit,

Rich. Cœr
de Lion.

Viscera Carceolum, corpus Fons servat Ebrardi,
Et cor Rothomagum, magne Richarde, tuum.
In tria dividitur unus, qui plus fuit uno,
Nec super est uno gloria tanta viro.

Hic Richarde jaces, sed mors si cederet armis,
Victa timore tui, cederet ipsa tuis.

Sic ædificiis recreata urbe, huc quasi ad doctrinæ & virtutis mercatum confluere cœperunt plurimi, & reflorescere literæ, opera inprimis Roberti illius Puleonii viri ad Rempub. literariam promovendam nati, qui nihil non egit ut aridæ quasi urbis visceribus obstructos Musarum fontes denuo aperiret, favente inprimis Henrico I, Henrico II, & Richardo ejus filio, de quo modo dixi. Puleonii vero conatus adeo fœliciter cessit, ut regnante Ioanne, tria millia studiosorum in hac urbe fuerint, qui omnes ad unum hinc partim Readingum, partim Cantabrigiam demigrarunt; quod in studiosam hanc hominum nationem cives iniquiores viderentur; sed pacato tumultu, post breve tempus sunt reversi. Tunc autem, & subsequenti tempore, ut Deus urbem hanc Musis, ita optimos Principes, & Præfules huic urbi magno numero progenuit, qui ornan-dis, fovendisque literis melioribus liberalitatem impertiverunt maximam. Cum enim Henricus Tertius salutata Frideswida, quod piaculare antea creditum, superstitionem formidinem exemisset, qua Principes, ne Oxoniam ingrederentur, superstitionis quidam aliquantisper deterruissent, & frequentia hic Comitibus ad componendas cum Baronibus controversias habuisset; superiorum regum privilegia confirmavit, & ipse nonnulla irrogavit. Tantaque jam erat eruditorum copia, ut longe plurimi divinis, humanisque artibus instructissimi, cum in ecclesiam, tum Rempublicam hinc fuerint propagati, Matthæusque Parisiensis Vniuersitatem Oxoniensem secundam à Lutetia ecclesie scholam, imo Ecclesie fundamentum dicitur appellavit. Vniuersitatis enim nomine jam antea honorarant Pontifices Romani, quo titulo non aliam præter Parisiensem, hanc Oxoniensem,